

Cărți și Reviste

Revista modelor

Michele Sadoveanu-Nouveau romain, volute in italiano da Al. Dem. Marcu e G. F. Cecchini-Foligno.

Desigur că orice traducere a scriitorilor noștri în altă limbă nu poate decât să ne bucore. Și tot atât ne-a bucurat traducerea operelor d-lui Sadoveanu în limba italiană, cum ne-a bucurat și traducerea d-lui Brătescu-Voinștei și Creangă în limba engleză. Dacă acestea din urmă ne-au făcut mare cinste în apus, avem cinstea — noi cei din țara de aici — să nu fim deplin mulțumiți de traducerea d-lui Al. Dem. Marcu, deși critica și recenzia italiană l-au fost unanim favorabile. Nu ne plângem că traducerea a fost făcută într-o limbă imposibilă, sau că stăruie suflătești și expresiunile din operă n'au fost redată în mod conștiințos; d. Al. Dem. Marcu știe bine — și în edvărul înțeles al cuvântului — limba italiană. Ne miră, oarecum, lipsa de orientare critică pe care d. Marcu a arătat-o în selecționarea operelor d-lui Sadoveanu.

Ne permitem de a traduce în limba italiană, tot ce e mai bun din vasta sa producție? (spune prefața).

Dar în definitiv, ce a tradus d. Marcu mai bun din opera d-lui Sadoveanu decât *Bulboana lui Vălișna*? Restulul (*Hopul*, — *Șahul* și chiar *Mormântul unui copil*), d. Marcu trebuie să-l prefere altel, mult mai nou, mult mai caracteristic și mai în interiorul genului epic. Ne gândim la *Năluca*, la *Haia Sanis* și *Păcat boeresc*, celelalte epodopere *Fântâna dintre plopi* și *Dumbrava minunăta* fiind, poate, prea noi, pentru că traducătorul să li se găsească un echivalent în limba italiană.

Faptul în sine rămâne însă îndubnător și trebuie să mulțumim bunelor intenții ale d-lui Al. Dem. Marcu. Noi, în tot cazul, suntem serviți și ne bucurăm că depășim literaricește hotarele — dar serviciul adus, personal d-lui Sadoveanu, nu-i atât de mare.

George Balcescu

La revue musicale (1 Martie) publică sub titlul „Berlioz, artistul și muzicantul” un capitol din cartea lui Paul Marie Masson, care va apărea zilele acestea la Editura Alcan.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Conceptia muzicii lui, poartă în ea influența unei culturi literare din cele mai vaste și a unui puternic talent poetic. Astfel că muzica lui nu e altceva decât tot o poezie, dar ajutată și completată de o tehnică specială. Și în sensul acesta — și parțial cu mișcarea romantică în literatură — Berlioz înțepe parafraza muzicală, publică lucrarea „Despre muzica clasică și cea romantică” proclamând inspirația liberă: „Muzica — spune el — nu trebuie să fie numai o desfructare a urechilor, ci trebuie să intereseze spiritul și să exprime prin ajutorul sunetelor gânduri poetice”. Cereea astfel absoluta rivalizare cu poezia poezului. În operele lui, Berlioz are o originalitate, o abundență și o varietate, rare-ori întâlnite împreună în istoria muzicii. Muzica lui se modelează după toate expresiunile (*Eufonie de Christ*, *Marche au Supplice*) și după toate corințele darului poetic (*Invocation à la nature*), legând laolaltă cele mai opuse caractere, cu o siguranță și mobilitate surprinzătoare. Căci muzica lui Berlioz nu este numai o muzică pasivă — care ascultă — ci una care cântă, o muzică activă, așa cum reiese din „*Orgie de brigands*” sau „*Fantaisies sur la tempête*”.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

„Berlioz poate fi mai mult artist decât muzicant” începe capitolul lui Masson. Fără îndoială că părțile acestuia sunt adevărate și cartea va prezenta interes. Asupra lui au influențat tot atât Virgil, Shakespeare și Goethe, cât și Gluck, Beethoven sau Weber, încât pentru el arta era un fel de viață ideală, care înțelege muzica, dar de multe ori o întrece. Poet în domeniul muzicii, Berlioz apare și în literatură ca poet; *Memoriile sale*, care fac să ne gândim numai decât la *Diderot* și *Correspondențele* de o fantezie și exuberantă flaubertiană, constituiesc pagini de proză literară cu deosebite frumuseți.

Cu admirabil caracter dramatic, muzica lui Berlioz nu e nici odată pur lirică. Ca și în drama romantică, lirismul apare în favoarea vreunui personaj, care înfățișează sentimentele sau idealul lui de cel mai vast și a unui puternic talent poetic.

În unele scene un eroism fără margini, încât doar în mâna cititorului trăit și cu spirit robust, cartea ajunge la înalță ei valoare. Nu e vorba aci — spune Kemp — de o preamărire a judalsmului, ci de necesitatea poetică de a face cunoscut popoulului rolul aducătorului de pace, aceluiași popor care e cunoscut din tradiție ca poporul lui Dumnezeu.

Ușiz a găsit pentru cartea lui o formă care merită admirația noastră întregă și o rezonanță stilistică alipită într-un tot idealului din fond.

La vie universitaire (Martie) Revista lunară a studenților din Paris, cea mai bogată revistă din lumea întreagă în genul acesta, pune din nou chestiunea relatării relațiilor intelectuale cu Germania. A propos de chemarea în Anglia a unui număr de studenți germani — ca să petreacă o vreme acolo și în același timp să rupă cu dușmanii trecutului — cronicarul dela publica „Opinions et Jugements” crede că, deși separația Germaniei de Franța e mai mare acum ca oricând, totuși s'ar găsească câțiva studenți germani, oameni de bun simț, să se amestece o atare propunere, dacă aceasta din urmă ar fi făcută printr-o profesură care să aibă încredințată pe frunte nu se poate să nu și germinat ideea găsirii unui mijloc pentru a se cunoaște mai bine, pentru a se înțelege și rezolvi diferendele altfel decât pe calea armelor. E o chestiune de reflecție mai ales, pentru tinerii cărora războiul nu le mai oferă decât atracții mediocre.

În altă parte a revistei se face un apel pentru trimiterea de biblioteci în țara noastră, cu precădere în provinciile noui alipite, a căror populație intelectuală trebuie să vină numai decât în contact cu străvechia cultură franceză, pentru ca să nu cadă — spune cronicarul — în ismăriele și în manierele tendenționiste ale culturii ce-er veni dela nord. (Se vizează aci cultura germană). Cu chestiunea primirii și distribuirii cărților e însărcinat vechiul membru al misiunii universitare franceze, J. Pinard, care printr-o serie de conferințe va arăta publicului marea importanță a faptului, și interesul pe care cultura franceză îl are să facă aceasta.

Revue de Hongrie (15 Martie) anunță apariția în limba italiană și germană a poezilor lui Petöfi, sub auspiciile societății de cultură care poartă numele poetului. Edițiile sunt ilustrate de profesorul Almos Jaskchik și sunt susceptibile în cel mai înalt grad, de a face să crească numărul stremlor cari vor să fie înfățișiți în frumusețile operii acestui geniu maghiar și universal în acel timp. Prefața ambelor edițiuni e semnată de eminentul critic ungar, Eugène de Rakosi.

Școala Basarabiei (Ianuarie-Februarie) revista pentru cultură, învățământ și educație națională a d-lui St. Ciobanu, continuă să apară în Chișinău cu îmbunătățiri la fiecare număr nou. Un articol al d-lui Ap. D. Culea: „Literatură copilărească originală”, în care alipse pe câteva pagini partea din literatura noastră ce ar putea fi pusă cu succes în mâinile copiilor și stabilește condițiunile esențiale de creațiune ale acestor literaturi pentru cei mici, din care desprindem următoarele:

- 1) Acțiunea să curgă repede, eroti să se miște săvârșind fapte și vorbind cât mai puțin.
- 2) Povestea să năvălească cerul și să facă tnr'adins pentru a le da sfaturi și dojeni, — și
- 3) Trebuie înfățișat în graiul și în turnura de spirit firea, să copulim, în sentimentele, în trebuințele și în nevoile mentalității lui.

Concluzionând, se stabilește că principialul e la literatura pentru copii să fie frumos scrisă, de un artist și nu de un moralist săcădător, ori de un pedagog pedant.

O bine susținută schitare critică asupra lui Eminescu publică d. Virgil Zaborovski, arătând insuficiența tuturor studiilor critice asupra marelui nostru poet, care n'a fost decât numai conturată, circumscrisă și de cele mai multe ori ocolită: „Studiul de sinteză însă nu s'a făcut — observă d. Zaborovski, așa că nu avem încă în conștiința noastră cultura un Eminescu destul de clar, de complet, de unitar, mai presus decât opera lui, cuprinsă-o și lumina-o în totați și în părțile ei. Astfel știm că e un poet de tonalitate deprinsă (M. Dragomirescu) și ne întâlnim cu căntecul eglobii sau senine, calm și ambitiore, știu că e inhibiții (M. Dragomirescu) și o parte din opera lui — proza de plidă, Cezara — este plină de contrastele unui explozie care se îndreacă spre săpărire, e drept. Știm însă și că a adus o puritate în limbă, pe care nu o cunoscușe literatura noastră (N. Iorga), și surprindem uncori în opera lui accente de erotism și de sensualism chiar. Știm că a găsit mai ales termenii de mare energie concretă, dar nu e rar să dăm peste unele expresii stiere, concepționale.

Sunt adevăratele emde cele enunțate de d. Zaborovski în articolul său și ne gândim la puțina care va aduce completarea insuficiențelor. Desigur că aceasta va veni, mult mai târziu.

Transilvania (Martie) aduce în traducerea d-lui Em. Panatlescu o frumoasă poveste „Sămânța înțelepciunii noastre” de Maria Regina României. Schița d-lui Manoiu Delabran „Dela una la alta” se citește cu interes, iar „Constatațiile dureroase” ale d-lui Azente Banciu pun în lumină starea rea de lucruri de care suferă școlile noastre primare prin toată lipsa de pregătire gramaticală a copiilor, note care se observă mai ales în primul an de școală secundară, când profesorul a conștințis să înceapă cu elevii cele mai elementare noțiuni de ortografie și punctuație.

Școala (Ianuarie-Februarie) organul „Asociației corpului didactic primar” din Bucovina, publică un interesant articol al dr. V. Gherasim: „Filosoful Vasile Conta ca pedagog”. Inteleghător al filosofiei acestuia, dr. Gherasim discută punctele de filosofie pedagogică din opera lui Conta și căutând să transpună pe terenul practic, opera filosofului în teoria, găsește că niciodată ideile acestuia nu vor cădea greș — falimosul proiect de lege deșpus de Conta pe vremuri a fost respins.

„Desvoltarea vieții unui popor” încheie articolul d-lui dr. Gherasim — intră în cadrul teoriei evoluțiunii universale”. Ea intră în acea „linie ondulatorică” care reprezintă existența unui popor. Proiectul de lege deșpus în fața Camerei spre notare și respins de către aceasta rămâne un document de muncă b-deală... Totuși vine vremea când acțiunea începe de a mare bărbat e aflată bună de altul — care, fiind vremea mai prielnică — o traduce în fapt. Și aici teoria evoluțiunii se adăporește ca neatacabilă.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Absurditatea actualităților

Am vorbit într-un număr trecut de influența evenimentelor la ordinea zilei, asupra modei. Oricât s'ar părea de original, o mare absurditate, este în impulsivitatea cu care se urmărește traducerea tuturor fluctuațiilor exterioare în indicațiunea modelor.

Dacă înfățișarea eleganțelor cotidiene, capătă oarecare ingenuitate, când își asumă publicitatea detaliilor „în vogă”, nu e mai puțin adevărat, că servilismul cu care e supusă tuturor tentațiilor noi este o mare scădere pentru personalitatea femeii.

De curând Lordul Carnavon, a descoperit în valea Regilor la Luksor, mormântul lui Tut-ank-amon.

Era deci de prevăzut inspirațiunea egiptiană în actuala modă. Dar arta faraonilor, avea atâtea motive de decoratiune

exotică, și pieptănătura lor era așa de stilizată, că nu s'ar anuța o prea mare excentricitate, dacă ea ar servi de model, în câteva detalii.

Bijuteriile Egiptului, cu șerpi, și Scarabei, cu smalțuri și safiri, e un pretext pentru a se schimba ornamentația bijuteriilor de azi, destul de banală și fără gust.

Cum îți poți închipui această rochie mumiie? Sau din banțele ce făcile strâns în jurul corpului, în culorii gudronate sau o cămașă arhaică subțire și fără falduri, care susținea în arta egiptiană, principiul frontalității.

Concluzionând, se stabilește că principialul e la literatura pentru copii să fie frumos scrisă, de un artist și nu de un moralist săcădător, ori de un pedagog pedant.

O bine susținută schitare critică asupra lui Eminescu publică d. Virgil Zaborovski, arătând insuficiența tuturor studiilor critice asupra marelui nostru poet, care n'a fost decât numai conturată, circumscrisă și de cele mai multe ori ocolită: „Studiul de sinteză însă nu s'a făcut — observă d. Zaborovski, așa că nu avem încă în conștiința noastră cultura un Eminescu destul de clar, de complet, de unitar, mai presus decât opera lui, cuprinsă-o și lumina-o în totați și în părțile ei. Astfel știm că e un poet de tonalitate deprinsă (M. Dragomirescu) și ne întâlnim cu căntecul eglobii sau senine, calm și ambitiore, știu că e inhibiții (M. Dragomirescu) și o parte din opera lui — proza de plidă, Cezara — este plină de contrastele unui explozie care se îndreacă spre săpărire, e drept. Știm însă și că a adus o puritate în limbă, pe care nu o cunoscușe literatura noastră (N. Iorga), și surprindem uncori în opera lui accente de erotism și de sensualism chiar. Știm că a găsit mai ales termenii de mare energie concretă, dar nu e rar să dăm peste unele expresii stiere, concepționale.

Sunt adevăratele emde cele enunțate de d. Zaborovski în articolul său și ne gândim la puțina care va aduce completarea insuficiențelor. Desigur că aceasta va veni, mult mai târziu.

Transilvania (Martie) aduce în traducerea d-lui Em. Panatlescu o frumoasă poveste „Sămânța înțelepciunii noastre” de Maria Regina României. Schița d-lui Manoiu Delabran „Dela una la alta” se citește cu interes, iar „Constatațiile dureroase” ale d-lui Azente Banciu pun în lumină starea rea de lucruri de care suferă școlile noastre primare prin toată lipsa de pregătire gramaticală a copiilor, note care se observă mai ales în primul an de școală secundară, când profesorul a conștințis să înceapă cu elevii cele mai elementare noțiuni de ortografie și punctuație.

Școala (Ianuarie-Februarie) organul „Asociației corpului didactic primar” din Bucovina, publică un interesant articol al dr. V. Gherasim: „Filosoful Vasile Conta ca pedagog”. Inteleghător al filosofiei acestuia, dr. Gherasim discută punctele de filosofie pedagogică din opera lui Conta și căutând să transpună pe terenul practic, opera filosofului în teoria, găsește că niciodată ideile acestuia nu vor cădea greș — falimosul proiect de lege deșpus de Conta pe vremuri a fost respins.

„Desvoltarea vieții unui popor” încheie articolul d-lui dr. Gherasim — intră în cadrul teoriei evoluțiunii universale”. Ea intră în acea „linie ondulatorică” care reprezintă existența unui popor. Proiectul de lege deșpus în fața Camerei spre notare și respins de către aceasta rămâne un document de muncă b-deală... Totuși vine vremea când acțiunea începe de a mare bărbat e aflată bună de altul — care, fiind vremea mai prielnică — o traduce în fapt. Și aici teoria evoluțiunii se adăporește ca neatacabilă.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

Notă. — În numărul viitor: 1) Poezia germană contemporană: Expresionismul; 2) Încercări de reînnoire a teatrului: Ideile lui Alexandru Tătaru; 3) Clasicismul „Romanticilor”.

„PAGINA FEMEII“

Cu începere dela 29 Martie, ziarul „Dimineața” va consacra în fiecare Joi o pagină specială activității politice, sociale, culturale, profesionale a femeilor, precum și întregii activități a tuturor organizațiilor de coterii sociale din România Mare.

Pagina femeii va fi pusă sub îngrijirea unui comitet de doamne.

Pagina femeii va avea de colaboratori, în afară de mulți scriitori de valoare, și pe următoarele doamne și domnișoare:

- Isabella Sadoveanu, Constanța Georgescu, Sanda Filitti, El. Meissner, C. Emilian, Sofia Nădejde, Lelia Popescu, Olga Sturdza, Fulmen, Lucreția Karnabat, Claudia Milan, Maria E. Botes, Maria Popp (Craiova), Valentina Focșa, Maria Petrovici, Alice Voinescu, Caterina Pittigeanu, Fred Romalo, Pompilia E. Iliade, Georgetta Eleuteriad, Ecaterina N. Iorga, D-r. Adela Leonida Paul, Elisa Zamfirescu, Natalia Leonida, D-r. Manicatlade Werner, avocat E. B. Popovici, Virginia Alexandrescu, Nelly Baer (Zurich), Marguerite E. vards, Paulette Héruat (Paris), Aida Vrioni, Veturia Mișca-Marcovici, etc. etc.

Orice femeie conștințisă de datoriiile către sexul ei e citi, în fiecare Joi, Pagina Femeii din ziarul „Dimineața”.

Rezultatul concursului de șah din București

Subsemnații arbitri ai „Concursului” dintre d-nii: Locot. I. Gudju, S. Herland, Ing. L. Loewenton și M. Wechsler — în temeiul regulamentului ad-hoc isăliți de concurenți și arbitri, precum și al rezultatelor obținute — constatăm următoarele:

- 1) Jocurile au urmat conform regulamentului;
- 2) Incidentul ridicat de d-l Loewenton a fost găsit neînțemeiat;
- 3) La ultima partidă d-l Loewenton s'a retras.
- 4) Rezultatul luptei a fost: Din 6 puncte jucate au obținut: I-ul d-l Locot. Gudju, 4 puncte; II-lea d-l Herland, 3 jum. puncte; III-lea d-l Wechsler, 2 jum. puncte; IV-lea d-l Loewenton, 2 puncte.

D-l Locot. Gudju obținând cel mai mare număr de puncte câștigat, a fost proclamat „vingător”, al luptei pe anul 1923 și va fi considerat ca cel mai tare șahist dintre concurenți, conf. art. 20 din Regulamentul subscris de acesta și de arbitri, care sună:

„Concurenții se obligă moralmente a recunoaște pe învingător, ca fiind cel mai tare dintre ei (ca jucător de șah) pe anul 1923, sau până la o altă luptă, în cursul anului, dacă învingătorul consimte”.

Drept care am încheiat prezentul „Proces-Verbal”, astăzi 15 Martie 1923.

Arbitri: I. Gherghel, W. Pauly, Președ. „Cercul de Șah”, Vice-președ. „Cercul de Șah”

Știri șahiste

PENTRU „CERCUL DE ȘAH” DIN SIBIU — „Cercul de șah” din București comunică „Cercul de șah din Sibiu” că până în prezent n'a primit nici un răspus la adresa No. ce-a dus-o personal la Sibiu, d-l Locot. Gudju, secretarul cercului.

În acea adresă se roagă „Cercul din Sibiu” să binevoiască a comunica cari sunt punctele sale de vedere, în privința federalizării tuturor cercurilor de șah din țară.

SIBIU: La începutul lunii a avut loc în Sibiu, un interesant concurs de șah „Julger”. Timpul de gândire pentru fiecare mișcare a fost 2 secunde.

Au luat parte 24 concurenți. Concursul care a durat 4 ore, s'a terminat cu frumoasă victorie a tânărului elev de liceu Zens Proca, despre a cărui precocitate șahistă am avut ocaziunea să mă conving.

Rezultatul: I. Proca cu 22 puncte, II — III — IV. Berger, Holly și Dengel, jun. cu 7 1/2 puncte, etc. REGIUN (JUD. MUREȘ TURDA): Cunoscutul maestru Ing. Fălcuș a dat la Reghin în ziua de 3 Martie a. c., un interesant simulan de 19 partide. Sedința a durat 4 ore și 5 minute, cu un desăvârșit succes: 16 câștigate și 3 remise, deci nici una pierdută. Lt. I. H. Gudju.

Atelierul soc. ADEVÉRUL Sărintdar 9-11.

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ PERIODICE